

Kjak

Katrin Dahl

Um kirkjugarð í Hoyvík

Marin Katrina Frýdal fái tøkk fyri at hon sum býráðslimur vil taka málið upp at fáa kirkjugarð í Hoyvík.

Hettar er ikki nakað ókent ella nýtt mál fyri býráðið.

Allahalgannasunnudag eru 5 ár síðan Hoyvíkar kirkja bleiv vígd. Síðan hevur millum hoyvíksfólk verið nógv tosað um at fáa ein kirkjugarð í Hoyvík nærindis kirkjuni.

Tann 10. mars 2008 bleiv málið viðgjørt á almennum fundi í fermingarrúminum í kirkjuni. Umleið 100 fólk vóru møtt til fundin. Býráðið var boðið við, og frá býráðnum møttu Heðin Mortensen, býráðsformaður

Jákup Egholm Hansen, tekniskur stjóri Tóri í Hoyvík, býðargartnari Mikael Viderø, arkitektur Fyri landslæknan møtti Jón á Steig, yvirlækni.

Málið var umrøtt væl og seriøst, fleiri uppskot komu fram um staðið, har kirkjugarður kundi hugsast at verið. Tað, sum tá tyktist at liggja fremst í huganum, var við Svartafoss.

Vit finga ta fatan frá býráðsumboðunum, at málið skuldi viðgerast skjótt og seriøst.

Síðani – í meira enn 4 ár – er mær vitandi einki hent, peningur bleiv ikki avsettur tey næstu árin, og ikki

eitt kis hoyrdist aftur frá býðráðnum.

Men nú sigur Marin Katrina Frýdal at ein millión er í íløguaetlanani komandi, vónandi verður tað viðtikið. Ein lítil byrjan, - eg meini tað!

Staðið til kirkjugarð er ikki funnið enn.

Marin Katrina mælur til í síni grein eitt stað á Sandvíkarryssuni. Hesum uppskoti mæli eg staðiliga frá av fleiri orsökum. Tað er alt ov langt burtur frá kirkjuni, øll líkfylgi skulu koyrast langt eftir høvuðs-innkoyringarvegnum til Havnina og harvið steðga allari ferðslu bæði til og frá býnum, og vit fáa sama stóra

trupulleika sum nú, at skula nýta bussar at flyta líkfylgið til og frá.

Tí er mítt avgjørda boð ikki at fylgja hesi tilráðing.

Við Svartafoss er eitt rimiligt uppskot. Men Marin Katrina heldur at hettar øki ”skal varðveitast sum fríøki til borgararnar, tí siðvenja her á landi er ikki fyri at hava kirkjugarðar sum útferðarstað og parkir hvar ein fer at hugna sær.”

Gaman í, men fáir býir munnu hava so góðar og fjølbroyttar útferðarmøguleikar sum Havnin, so nú má ansast eftir at ikki alt støggar upp av berum idylli.

Ein kirkjugarður skal liggja eitt vakurt, hugnaligt

og friðarligt stað, við møguleikum fyri at kunna planta runnar og blómur og við møguleikum fyri, at ein og hvør kann vitja gravstaðið hjá sínum nærmastu, og fáa samlað sínar tankar um saknin av teimum, sum farin eru. Tað eru løtur, sum vit øll hava ella fara at fáa brúk fyri. Eitt sovorðið stað skal vera nær við kirkjuna og nær við búðstaðarøki.

Av kirkjugarðinum missir tú ikki útsýni, og friðarligari granna fært tú ikki, so her er einki at vera bangin fyri.

Men mítt besta boð til kirkjugarð í Hoyvík er enn sum áður ein partur av Dalirnum Langa, sum liggur frá Hoyvíkshøllini og niðan um

og eystan fyri Mylnutjørn. Hetta er stutt og væl gongt frá kirkjuni, eingin forðing fyri ferðluna, eitt friðarligt, veðurgott og hugnaligt stað, og her kann ein kirkjugarður ikki á nakran hátt gera nøkrum fortreð. Ríkiligt av parkeringsplássum beint við. Tøkniliga meti eg at hetta staðið má kunna arbeiðast lætt og ikki serliga konstnaðarmikið. Ognarviðurskiftuni kunnu ikki vera nakar trupulleiki.

Ein partur av dalinum kann eisini væl vera fríðøki.

Eftir er so bert góður vilji og effektivur virkishugur frá Tórshavnar býráð.

John S. Myllhamar

Gøta-motorurin í Fólkakirkjuni

At hin kristna kirkjan í heiminum gjøgnum tíðirnar hevur verður samanborðin við eitt skip, ella hjá okkum við ein bát, sum siglir móti ævinleikans strond, er ein vøkur og hósandi mynd.

Men hugsa vit um førøysku fólkakirkjuna og arbeiðsmessigu gongdina, so er farturin hjá hesum báti sera lítil.

Minnist frá barnaárum tvey fyramannafør við Gøta-motori. Teir hovdu 1.hk (hestakreftir), fasta skrávu, tvs. onga kobling, onga umstýring og ongan speedara. Loystu teir frá landi, mátti báturin fyrst vendast soleiðis, at framstavnurin peikaði beint út

eftir víkini. Síðani snaraði útróðrarmaðurin svinghjól-inum og báturin fór klikkandi avstað við eini ferð sum, tá ið dyrgt verður spakuliga. Var báturin eitt sindur úr landi, sást tú ikki um hann sigldi ella lá stillur, tú mátti bara meta teg eftir klikkinum frá motorinum. Komu teir at landi, vistu teir akkurát nær teir skuldu taka kápulín av tendriproppinum, einar sjei metrar úr endanum á støðni, so náddu teir at taka í støðni, áðrenn báturin lá heilt stillur.

Soleiðis kemur mær fyri gongdina og ferðina hjá bátinum “Føroyska fólkakirkjan” at vera. Tá ið danir góvu okkum bátin fyri nøkr-

um árum síðan, fylgdi Gøta-motorurin við. Tá hoyrdist at nýggjur motorur skuldi setast í bátin, so at siglast skuldi skjótari og betri skuldi vera at manurera.

Men tað er vorðið øvut, lítli Gøta-motorurin gongur bara verri og verri, ofta er bara andøving. Lógir og reglur fáast ikki at virka, hóast hetta skuldi verið smáting hjá einum so stórum skrivstovuveldi at fingið í lag.

Í lýtuni hugsar ein serliga um arbeiðið við sálmaðókum. At leggja sálmaðókina til rættis, sum kom út í 1990, mundi taka umleið 10 ár. Har eru hóast alt slakir 600 sálmar í. Avgjørt var, at gera eitt ískoyti til sálmaðókina

við okkurt um 150 sálum, hugsí eg. Tað man eisini nærkast 10 árum síðan hesin arbeiðsbólkurin var settur, men har kemur lítið burturúr.

Spurdi fyri fyra árum síðan, hvussu gekst. “Jú, nú er komið undir land.” men enn er ongantið lagt at landi. Í 2010 skuldi so syngjast í kirkjuni úr ískoytinum, var sagt. Men í kirkjunum var einki ískoyti at finna. “Ískoytið verður liðugt, tá ið nýggja kirkjuárið 2012 byrjar, tað var avgjørt.”

Kirkjuárið byrjaði, men í kirkjuni var einki ískoyti at finna. “Nú er tað so avgjørt, á Hvítusunnu 2012 verður sungið fyrstu ferð í kirkjunum

í sálmaðokaískoytinum!” segði onkur prestur mær. Men Hvítusunnudag var einki Sálmaðokaískoyti at finna í kirkjuni.

Um tað skuldi hent, at ta einaferð verður sett ein nevnd at leggja nýggja Sálmaðók til rættis við kanska 800 sálum, so viti hin góði, nær klárt er at prenta. Við slíkum farti vera tað í hvussu so er ættarlið, sum fara undir grøntorvu, meðan tað arbeiði verður gjørd.

Í bóklinginum “Menneskets Hjertes Spejl” vera tær sjei deyðssyndirnar lýstar við sjei ymiskum dýrum. Eitt av djórunum er Skjaldbøkan. Nógv verður tosa – ofta

vakurt og hart. Gøta-motorurin larmaði og klikkaði eisini hart, men hann gekk ikki fyri seið.

Men nú er so summ-arFRÍ.